

aanraken is een troostend gebaar

vorstinnen baadden in ezelmelk en olie
van rozen, jij laat je omgeven door haar altijd
nieuwe dijen van satijn, jong word je er niet
van, maar het gebaar is troostend

deze vrouw is jouw eigen aarde,
jouw heilige boomgaard en heuvel:
jij kijkt over de wereld uit en het uitzicht
over graven en loopgraven deert jou niet,
het wuift uit de verte - en soms hoor je
het kermen, de reutel in een droom, dan
moet je wel in je halfslaap haar bekken
aanraken, je hand leggen op haar buik:
zolang zij ademt, ben jij in leven

en morgen sta je op, je kan er weer tegen,
je zal de beelden omzetten in een bericht:
vrienden zullen het lezen, vreemden
nemen er nota van; en wie weet
schrijven ze mee, wie weet besluiten
ook zij dat we samen zijn, op weg
naar een einde of een nieuw begin:
samen zullen we ondergaan of
opstaan, ten onder gaan of zachtjes
duwen aan onwrikbare feiten;

wie weet of we stenen verleggen
in de bedding van de tijd
en zelfs als we verliezen of ons
deerlijk vergissen, hebben we
meer aan berouw dan aan spijt:
alleen wie onberoerd door de dagen
gaat, zich nooit laat ontroeren
die behoort tot een verderfelijke soort

we weten dat we weinig betekenen,
zelfs de groten der aarde eindigen
in de kramp van het graf -
denk aan de gedaanten in hun wikkel
van zijde, zij die worden gestapeld
op hout aan de oever van de Ganges:
soms springen ze op als de vlammen
hen raken - alleen wie aan hun opdracht
verzaken dienen een oordeel te vrezem;
wie zwijgt, wordt nu al vergeten; alleen
wie zijn stem verheft, kan ooit
worden gehoord en soms begrepen

Staf De Wilde